

THE LAST PERSON STILL THERE

DRUMPEL 8

Die Laaste Een Wat Nog Daar Is

Daar bestaan 'n woord waarvan ons tyd min hou.

Blywendheid.

Dit lyk na 'n ou woord.

Uit die mode.

Byna verdag.

Ons leef in 'n tydperk wat beweging, spoed, voortdurende verandering vier. Alles moet vinnig transformeer. Alles moet vervang word. Alles moet ontwikkel.

En tog, wanneer ek my lewe beskou, was die mense wat die diepste spoor gelaat het nie dié wat die vinnigste gehardloop het nie.

Dit was dié wat gebly het.

Nie op dieselfde plek gebly nie.

Nie in dieselfde posisie gebly nie.

Nie in dieselfde gewoonte gebly nie.

Getrou gebly aan iets.

Aan 'n beginsel.

Aan 'n verantwoordelikheid.

Aan 'n belofte.

Aan 'n persoon.

Aan 'n outentieke deel van hulleself.

Vir 'n lang tyd het ek sukses met beweging verwar.

Hoe meer ek gereis het, hoe meer ek gewerk het, hoe meer ervarings ek opgestapel het, hoe meer het ek die indruk gehad dat ek vorder.

Deels was dit waar.

Maar dit was net 'n deel van die waarheid.

Die ander deel het ek veel later ontdek.

Om te vorder beteken nie noodwendig om weg te beweeg nie.

Soms beteken dit om te bly.

Ek onthou baie oomblikke waarin die eenvoudigste keuse sou gewees het om op te gee.

Nie omdat alternatiewe ontbreek het nie.

Inteendeel.

Die alternatiewe was talryk.

Nuwe geleenthede.

Nuwe rigtings.

Nuwe beginne.

Die wêreld bied altyd nuwe vertrekpunte aan.

Veel minder dikwels bied dit kontinuïteit aan.

Kontinuïteit moet gebou word.

Dag na dag.

Sonder applous.

Sonder titels.

Sonder gehoor.

In die onsigbare deel van die lewe.

Die een wat byna niemand sien nie.

Met verloop van tyd het ek besef dat elke persoon
verskillende seisoene deurgaan.

Daar is seisoene van verowering.

Seisoene van ontdekking.

Seisoene van groei.

En dan kom die seisoene van weerstand.

Dié waarin die vraag nie is nie:

“Hoe ver kan jy kom?”

Maar:

“Hoe lank kan jy teenwoordig bly?”

Dit is moeilike seisoene.

Want hulle lewer nie onmiddellik sigbare resultate op nie.

Hulle laat nie heroïese foto's toe nie.

Hulle genereer nie spektakulêre verhale nie.

Maar hulle vorm karakter.

Veel meer as oorwinnings.

Ek het mense geken wat buitengewone loopbane gebou het
en nie daarin kon slaag om 'n verhouding te bou nie.

Mense wat in staat is om reusagtige organisasies te lei, maar
nie in staat is om 'n moeilike gesprek aan te pak nie.

Mense wat die wêreld verower en hulleself verloor het.

Deur hulle waar te neem, het ek iets geleer.

Om te bly is nie 'n geografiese kwessie nie.

Dit is 'n morele kwessie.

Jy kan tien keer van land verander en getrou bly aan wat saak maak.

Jy kan jou hele lewe in dieselfde straat leef en elke beginsel wat jy besit verrai.

Die verskil lê nie in die afgelegde afstand nie.

Dit lê in die getrouheid.

Getrouheid is 'n woord wat dikwels verkeerd verstaan word.

Baie assosieer dit met onbeweeglikheid.

Ek assosieer dit met konsekwentheid.

Getrouheid verhoed jou nie om te verander nie.

Dit verhoed dat jy jouself verloor.

En hierdie onderskeid is fundamenteel.

In die loop van die jare het ek baie transformasies deurgemaak.

Professionele.

Persoonlike.

Innerlike.

Sommige keuses was vrywillig.

Ander is deur die lewe op my afgedwing.

Nie almal was aangenaam nie.

Nie almal was reg nie.

Maar ek het probeer om een ding te behou.

Die kontinuïteit tussen wat ek verklaar het en wat ek gedoen het.

Ek het nie altyd daarin geslaag nie.

Niemand slaag altyd daarin nie.

Maar ek het probeer.

En dikwels meet die lewe juis dit.

Die poging.

Nie volmaaktheid nie.

Een van die mees wydverspreide illusies is dat krag hom in buitengewone oomblikke openbaar.

Ek het die teenoorgestelde ontdek.

Krag openbaar hom in herhaling.

In die opstaan elke oggend.

In die doen van wat gedoen moet word.

In die aanhou om teenwoordig te wees wanneer niemand dit raaksien nie.

In die weiering om prys te gee wat verdien om bewaar te word.

Dit is 'n stille heldedom.

Byna onsigbaar.

En miskien juis daarom is dit outentiek.

Ek dink dikwels aan die bande wat my bestaan deurkruis het.

Familie.

Vriende.

Medewerkers.

Geliefdes.

Baie van daardie bande het oorleef omdat iemand gebly het.

Nie volmaak nie.

Nie onoorwinlik nie.

Eenvoudig teenwoordig.

Wanneer die moeilikhede kom, ontdek jy vinnig wie bereid is om te bly.

Wanneer alles goed gaan, is ons omring deur mense.

Wanneer alles moeilik word, dun die skare uit.

En dit is in daardie oomblik dat die outentieke teenwoordighede na vore kom.

Hulle is min.

Maar hulle is genoeg.

Die kwaliteit van 'n lewe hang selde af van die aantal mense wat jy ontmoet.

Dit hang af van die aantal mense wat bly wanneer die pad ingewikkeld word.

Met die verbygaan van die jare het ek begin om blywendheid
as 'n vorm van moed te beskou.

Veel moeiliker as om te vlug.

Veel moeiliker as die aanvanklike geesdrif.

Veel moeiliker as beloftes.

Want beloftes word in 'n oomblik uitgespreek.

Blywendheid verg jare.

Dit verg opofferings.

Dit verg geduld.

Dit verg karakter.

Baie begin.

Min hou aan.

Nog minder bly.

Wanneer ek terugkyk, is ek nie trots op al my besluite nie.

Niemand behoort dit te wees nie.

Maar daar is een ding wat ek erken.

In die situasies wat werklik saak gemaak het, het ek probeer
om daar te wees.

Vir my gesin.

Vir die mense wat ek liefgehad het.

Vir die verantwoordelikhede wat ek aanvaar het.

Vir die woord wat ek gegee het.

Nie altyd op die volmaakte manier nie.

Maar op die opregste moontlike manier.

Uiteindelik sal die lewe ons miskien nie vra hoeveel plekke
ons deurkruis het nie.

Hoeveel titels ons opgestapel het.

Hoeveel suksesse ons versamel het.

Miskien sal dit ons 'n veel eenvoudiger vraag vra.

“Toe dit die oomblik was om te bly, waar was jy?”

My antwoord is nie volmaak nie.

Maar dit is eerlik.

Ek het gebly.